

Friedbert Stohner

JA SOM TU LEN ŠKREČOK

Preložil Ján Jambor

PERFEKT

Friedbert Stohner

JA SOM
TU LEN
ŠKREČOK

Friedbert Stohner

JA SOM TU LEN ŠKREČOK

Ilustrácie

Hildegard Müller

Preložil

Ján Jambor

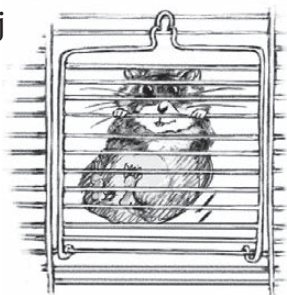

PERFEKT

Človek ako taký

Aby som to povedal hneď: my škrečkovia máme ľudí radi. Prečo? Lebo sa tak pekne ľahko dajú vychovať. Pevne sa prichytíš o dvierka kletky – a už ťa z nej vyberajú. Potrasieš fúzikmi – a už ťa hladkajú. Ukážeš zúbky a zagúľaš očami – a už dostávaš maškrty. Pokús sa o to s nejakou mačkou!

Samozrejme, že musíš dávať pozor, aby si si od začiatku našiel správneho človeka. Alebo správnych *ľudí*, veď väčšina z nich má rodinu. A medzi nimi sú práveže aj ťažko vychovateľní jedinci. No s mačkami sa to nedá porovnať! Aj z ťažko vychovateľných ľudí ešte môžu byť dobrí priatelia škrečkov. Pri mačkách na to zabudni! Ak sa spýtaš mňa, mačky vôbec nie sú vychovateľné.

A teraz pozor, príde to najdôležitejšie: keď si nájdeš svojich ľudí, treba sa spýtať,

prečo vôbec chcú mať škrečka. Môže to mať totiž tie najrôznejšie dôvody.

Rodiny, ktoré sa rozhodnú pre škrečka, lebo našinca považujú za najmenšie zlo spomedzi domácich zvierat, nie sú vôbec až také zriedkavé. Malý Justus by chcel psa, malá Zuza by chcela cicu micu – a čo vtedy napadne mamine a ocinovi? Škrečok.

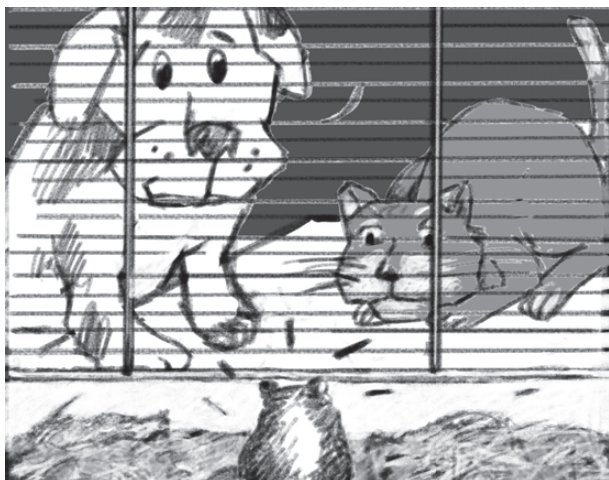
Pred takýmito rodinami varujem! Ak budeš mať smolu, Justus ťa bude chcieť cvičiť a Zuza ti bude chcieť obväzovať okolo krku ružové mašle. Pri ňom by si mal nosiť hodenu paličku a pri nej ležať na vankúšiku a priať. To všetko sa už stalo.

Samozrejme, že môžeš mať aj šťastie a obaja drobcí najneskôr po troch týždňoch zabudnú, že ťa vôbec majú. Potom ich zastúpi svedomitá mamina a budeš sa mať parádne. Ale ako som povedal, varujem. Správanie takýchto rodín nemožno vždy predvídať.

Napríklad môj strýko Reinhard: ten mal alergiu na ružovú posteľnú bielizeň a celé mesiace musel spávať na vankúši pre princezné, kým sa mu nepodarilo ujsť do sused-

ného domu k staršiemu pánovi. Ten zo zvyku ešte vždy kupoval oriešky, hoci ich už dávno nepožul, a pre strýka Reinharda to bol raj. No z vankúša pre princezné má ešte dodnes nočné mory.

Varujem aj pred priateľmi zvierat, ktorí sa nevedia rozhodnúť jednoznačne pre jedno zviera, a preto majú už doma polovičnú zoo. Môžu to byť dobrí ľudia, ale kde už majú psov, mačky a ktovie čo všetko ešte, tak tam to budeš mať ako škrečok ťažké.

Aby sme sa nepochopili zle: proti iným domácim zvieratám sa okrem mačiek nedá veľa namietat'. Mnohí psi sú dokonca skutočne milí a ešte k tomu aj spia v košíkoch, ktoré sa dajú skvelo rozhlodať na kúsky. Ale kde sa ľuďom okolo nôh motá súčasne príliš veľa štvornohých priateľov, tak tam je to ťažké. Pes ich naučí chodiť s ním zavčas ráno na ulicu, rozmaznaná mačka im vtlačie do hlavy rozdiel medzi tuniakom v oleji a bez neho – a tak sa vo svojej klietke rýchlo ocitneš v beznádejnej situácii.

Napríklad moja teta Uta: tá sa dostala k takýmto ľuďom a istý čas dokonca šlo všetko dobre. Ale potom šli páni na dovolenku a jedného dňa suseda stratila pri kŕmení prehľad. Keď úbohá teta Uta zaňuchá držky alebo tuniaka, tak je jej ešte aj dnes zle.

Ak sa toho dá tak veľa poukaziť, tak sa v duchu spýtajme, ako by asi mala vyzerat' ideálna ľudská rodina. Už o tom rozmýšľalo skutočne veľa múdrych škrečkov, nielen ja, a v konečnom dôsledku sme prišli k rovnakému záveru: ideálna ľudská rodina neexistuje.

tuje. Existovať *nemôže*, lebo neexistuje ideálny človek.

Povedzme to otvorene: na rozdiel od škrečka človek ako taký nie je dokonalý. Môže byť milý, múdry, zdvorilý alebo vtipný, no nikdy nie je toto všetko naraz. V tom spočíva veľký rozdiel medzi ním a nami škrečkami. Je nám záhadou, prečo sa človek napriek tomu považuje za korunu tvorstva, sme však dosť zdvorilí, aby sme ho nechali veriť tomu. Nech sa len považuje, za čo chce – hlavná vec, že tancuje, ako my pískame.

Čo z toho vyplýva, je nám škrekcom nad slnko jasnejšie: ak ideálna ľudská rodina neexistuje, nemá nijaký význam hľadať ju. Preto to ani nerobíme, ale uspokojíme sa s *najlepšou možnou rodinou*.

A toto si treba zapísať: najlepšia možná ľudská rodina je rodina priateľov zvierat, ktorí sa rozhodli pre škrečka preto, lebo vedia, že nijaké iné zviera na svete nemôže urobiť človeka šťastnejším.

Takejto rodine by ani nenapadlo, aby si niekedy zaobstarala ešte aj psa. Či dokonca

mačku. Takúto rodinu máš sám pre seba a musíš si ju už len vychovať.

Podľa čoho takúto rodinu spoznáš? Hneď ti to porozprávam. Len si medzitým súrne musím do niečoho zahryznúť, možno do niekoľkých orieškov, a odvčera sa musel ešte zvýšiť kúsoček mrkvy. Hneď sa vrátim...

Správna voľba ľudí

Už som znova tu. Skutočne sa ešte zvýšil kúsoček mrkvy. Mňam!

Kde sme to prestali? Presne, pri otázke, podľa čoho spoznáš najlepšiu možnú ľudskú rodinu. Inými slovami, pri správnej voľbe ľudí.

Nuž, prvá vec, ktorú si musíš všímať, sú rozžiarené detské oči, keď sa ľudská rodina tlačí pred klieťkou v obchode so zvieratami alebo u priateľov, ktorých škrečok má mladé. Deti objavia našinca v podstielke, ako z nej zdanlivo bojazlivo vystrkuje noštek, a rozžiaria sa im oči.

Samozrejme, že v skutočnosti nie sme ani trochu bojazliví. Ten noštek je len test. Keď teraz totiž ľudia začnú od radosti kričať, tak sú na správnej ceste. Najprv prídu rozžiarené detské oči, potom výkriky radosti.

„Tam!... Tam!... Vidíte ho?... Nie je krááásny?... Pod' sem, krásavec, no póóód!“

Pravdupovediac, tieto natiahnuté slová nemáme veľmi radi, ale takto trápne sa už raz tieto výkriky začať musia. A ak je to správna rodina, tak rovnako trápne pokračujú.

„Toho si vezmeme!... Ach áno!... Ach nie, aký je krááásny!... Toho alebo nič!... Presne!“

Ale pozor! Odteraz platí, že nemožno stratiť z očí žiadneho člena rodiny. Opakujem: *Žiadneho!* Ak sa dospelí mlčky okúňajú v úzadí, máme s najväčšou pravdepodobnosťou do činenia s najmenším zlom spomedzi domácich zvierat. Ak ľudská mamina vyzerá unavene, tak je to možno z toho, že sa už za svitania preháňa po poliach s chrtom a cestou domov musí kúpiť okrem žemlí pre svojich miláčikov, ktorí dlhšie spia, ešte aj tuniaka v oleji.

Ale predovšetkým: ak raz odznela veta „Toho si vezmime!“, nie je dovolené už ani to najmenšie protirečenie. Za nijakých okolností! Kto totiž bude teraz protirečiť, zaručene znova príde na pretras, najneskôr